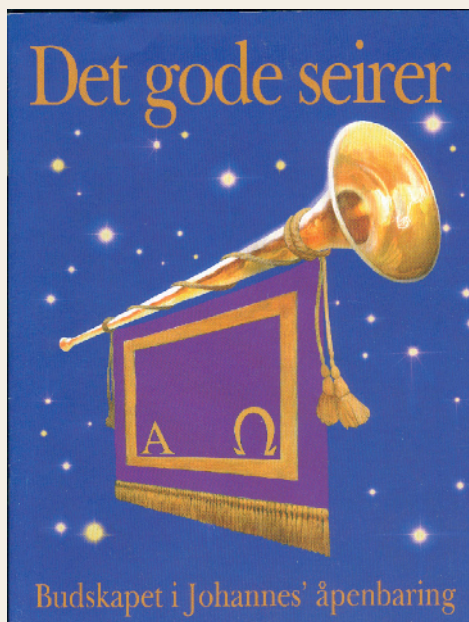

Hæftet *Det gode sejrer* er en smuk specialudgave på 38 sider i hæfteserien *Livets Kilde*, trykt i fire farver i A4 format. Hæftet er en gennemgang af Johannes' Åbenbaring, med det glade budskab at det gode sejrer.

Hvis du ønsker at bestille et eller flere gratis eksemplarer af dette hæfte, skriv til:
Livets Kilde, Boks 89 Holmlia, NO-1201 Oslo, Norge

Vil du vide mere? Se vor hjemmeside

www.gvks.org

Guds Verdensvide Kirke i Skandinavia
ISBN 87-91681-14-6

001LSMG(d)/082008

Livets Kilde hæfteserie

Nr. 32 7. årgang August 2008

At leve sammen med Gud

Hvis du ønsker flere eksemplarer af dette eller andre af vore hæfter,
skriv da blot til vor adresse:

Livets Kilde, c/o Postbox 714, DK-4000 Roskilde

Andre hæfter i denne hæfteserien:

<i>Bjergprædikenen (1. del)</i>	<i>Guds profetier</i>
<i>Bjergprædikenen (2. del)</i>	<i>Guds velsignelser</i>
<i>Bjergprædikenen (3. del)</i>	<i>Herren er min hyrde</i>
<i>Bjergprædikenen (4. del)</i>	<i>Hvad er Guds kærlighed? (1. del)</i>
<i>Bjergprædikenen (5. del)</i>	<i>Hvad er Guds kærlighed? (2. del)</i>
<i>Den ukendte Jesus (1. del)</i>	<i>Hvad styrer dit liv?</i>
<i>Den ukendte Jesus (2. del)</i>	<i>Jesu breve til menighederne (1. del)</i>
<i>Det kristne håb</i>	<i>Jesu breve til menighederne (2. del)</i>
<i>Er Gud død?</i>	<i>Jesu breve til menighederne (3. del)</i>
<i>Gud og bøn</i>	<i>Jesus kommer igen</i>
<i>Gud og lidelse</i>	<i>Jobs bog</i>
<i>Gud og tilgivelse</i>	<i>Kristendommens fælder</i>
<i>Guds løfter</i>	<i>Kvinder i Bibelen</i>
<i>Guds nåde (1. del)</i>	<i>Lever vi i de sidste dage?</i>
<i>Guds nåde (2. del)</i>	<i>Ord om tålmodighed</i>
	<i>Ord om håb</i>

Forsidebilledet: Billedet viser en kopi af den syvarmede lysestage, som blev lavet til helligheden, man læser om i Det Gamle Testamente (2. Mosebog 25:31–37).

Foto: www.HolyLandPhotos.org

OG JEG SÅ EN NY HIMMEL OG EN NY JORD.
For den første himmel og den første jord forsvandt, og havet findes ikke mere.

Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom.

Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem.

Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet.

Johannes' Åbenbaring 21:1–4

HAR DU NOGEN SINDE TÆNKT over, hvordan det vil være at leve sammen med Gud i evigheden? At leve sammen med Gud i hans dimension er det mest spændende man kan forestille sig.

Det store spørgsmål i dette liv er: Ønsker vi at leve sammen med Gud eller ikke? Det er det spørgsmål, som Gud ønsker svar på. Alt andet i livet er sekundært i forhold til svaret på dette spørgsmål. Gud tilbyder os evigt liv, og han er interesseret i at vide, om vi virkelig ønsker at tage imod hans gave. Gud ønsker at vi skal lære hvordan vi skal leve, for Gud tilbyder os evigt liv.

Dette liv er blot en brøkdel af

hele vores eksistens. Hovedparten af vort liv vil vi leve i evigheden. Dette liv er en børnehave eller forskole, hvor vi skal lære at leve. Det er hele formålet med dette liv. Vi skal lære at stole på Gud og leve et liv i glæde, fred og til Guds ære. Nogen siger, at de skal holde ud til Kristus kommer tilbage. Er det alt hvad de har lært i dette liv, at holde ud? Er det hvad de skal gøre i evigheden, at holde ud?

I dette hæfte vil vi drøfte, hvordan det er at leve sammen med Gud. Vi skal se på, hvilken forskel der var at leve med Gud under Den Gamle Pagt i forhold til Den Nye Pagt og i evigheden. □

Formålet med *Livets Kilde* hæfter er at gøre evangeliet vedkommende og tydeligt for vor tid. Hæfterne læses af kristne fra forskellige trossamfund. Vort ønske er at hjælpe den enkelte med at forstå sig selv og sit forhold til Gud, uanset hvilket kristent samfund man tilhører.

- 3–7 I Edens have
- 8 Abraham levede sammen med Gud
- 9 Jobs erfaring
- 10–11 Israel levede sammen med Gud
- 12–14 At leve sammen med Gud i dag
- 15–16 At leve sammen med Gud i tusindårsriget
- 17–20 At leve sammen med Gud i evigheden

I Edens have

Det er usikkert hvad »eden« egentlig betyder, men bibelforskerne mener, at det kan have sin oprindelse i ordet for glæde og fryd. Edens have var et dejligt sted med dyr af alle slags og farverige plantearter. Gud omtaler det fantastiske skaberværk som »godt« flere gange i det første kapitel af Første Mosebog. Da han skabte mennesket sørgede han for, at forholdene var skønne at være i. Gud elsker det skønne. Når vi i dag går ude i naturen: i skov, mark og bakker, så er vi bogstavelig talt i Guds have. Vi bor midt i Guds fantastiske skaberværk.

GUD LEVEDE SAMMEN MED de første mennesker i Edens have, det fuldstændigt lykkelige og harmoniske paradys. At Gud ønsker at bo sammen med menneskene, er et gennemgående tema i Bibelens fortælling. Kan vi lære noget af, hvordan det var at leve sammen med Gud, når vi læser om forholdet i Edens have?

Gud havde tillid til, at mennesket kunne udføre den opgave, som han havde givet det. Han betroede Adam at give dyrene gode navne. At give dyrene navn var en speciel

opgave, og er regnet for at være en del af skabelsen af dyrene. Gud må have moret sig, når han så Adam klø sig i panden, medens han anstrengte sig for at navngive dyr i alle farver, størrelser og udgaver. Heraf kan vi se, at Gud gav mennesket udfordringer og at Adam klarede det. Samtidig kan vi ane Guds humoristiske sans. I vort fællesskab med Gud skal vi tro på ham, ligesom han tror på os, at vi kan klare udfordringerne, når vi benytter os af hans hjælp. Mennesket blev skabt i Guds billede. Når dyrene så på mennesket, så de et billede af

Gud, Guds repræsentant. Han gav Adam ansvaret for at holde orden i Edens have. Dette ansvar har mennesket haft siden, det at tage vare på Guds skaberværk. Mennesket var og er Guds forpagter, men vi har i høj grad misrøgtet dette hverv.

Mennesket blev skabt i Guds billede, som mand og kvinde. De to tilsammen, som en enhed, blev et billede af Gud. Mennesket er et socialt væsen, som ønsker kontakt

og dialog. Gud så, at det ikke var godt for manden at være alene, og han skabte Eva. Hun skulle være hans »medhjælper«, står det ofte på dansk, medens det hebraiske ord mere betyder konsulent, medarbejder eller rådgiver. Adam og Eva skulle, som en enhed, være et billede på Gud og forvalte og råde over de naturrigdomme, han havde skabt.

De to blev skabt for hverandre for at lære, hvordan man skulle leve i et så nært forhold til et andet menneske som i et ægteskab. Gud bruger også symbolet med ægteskabet i Johannes' Åbenbaring, hvor han beskriver kirken som en brud, som skal giftes med Jesus Kristus. Der er mange ting man kan og bør lære, når man lever i et ægteskab. Man lærer tolerance, ydmyghed, tålmodighed, empati og ikke mindst trofasthed. Gud er trofast og vil gennemføre alt det, han har lovet os. Gud forventer det samme af os. Trofasthed er en egenskab, som han værdsætter højt, både moralsk trofasthed, og at vi er trofaste mod vore løfter.

Gud har skabt os med en fri vilje på samme måde som englene. Han ønsker, at vi skal leve sammen med ham i evigheden, men det skal være vort frie valg. En tredjedel af englene valgte at gøre oprør mod Gud og hans herredømme. Det er tydeligt, at Gud ikke ønsker, at englene eller menneskene skal være robotter styret af ham. Han vil ikke tvinge et forhold på os. Han ønsker, at vi frivilligt skal vælge at leve med ham.

Gud var glad for at være sammen med de to første mennesker. Læg mærke til, at han leder efter Adam, da han og Eva

Passionsblomsten, som symboliserer Jesu lidelse

havde gemt sig. Han var interesseret i dem og kunne lide dem som hans børn. Det samme er tilfældet i dag. Gud er interesseret i dig. Det er Gud som tager initiativet til fællesskabet med os, fordi han ønsker at være sammen med sine børn.

Adam og Eva blev sendt ud af Edens have, fordi de ikke måtte række hånden ud og tage af livets træ og leve evigt (Første Mosebog 3:22). Allerede her ser vi, at mennesket var skabt med kun et begrænset livsforløb, at mennesket ikke havde nogen udødelig sjæl. Menneskelivet er kun midlertidigt. Det var først da Gud gav sin søn for menneskeheden, således at bruddet med ham kunne sones, at vi kunne få evigt liv som en gave (Romerbrevet

6:23). At leve sammen med Gud i evigheden er ikke noget, vi fortjener. Det er en gave. En gave vi skal værdsætte, og det viser vi i måden, vi lever vort liv på. Men vi kan aldrig fortjene evigt liv.

Meget tidligt må Gud have forklaret de første mennesker, hvordan de skulle leve for at opleve fred og glæde. Vi kan se dette i Første Mosebog 4:7, hvor Gud taler til Kain og siger til ham, at synden ligger på lur ved døren, men at Kain skulle herske over synden. Synd er en måde at leve på, som er modsat Guds måde. Det er rimeligt at tro, at Gud havde givet Adam og Eva oplæring i en række forhold, også den måde de burde leve på i og med, at Gud bruger ordet »synd« så tidligt. Hvis ikke, ville Kain ikke have kunnet forstå, hvad ordet »synd« betød.

Gud har et helt specielt forhold til menneskeheden og holder af samværet med den. Han var villig

Laurbær, som anvendes til den sejrskrans, som Paulus skriver om i Første Korintherbrev 9:25

til at ofre sin søn for menneskehedens synder. Han elsker sit skaberværk, ikke fordi vi er gode eller fortjener det, men han elsker os, fordi vi er hans børn. Han giver udtryk for sin omsorg overfor Adam og Eva, selv efter at de havde syndet, ved at lave klæder til dem, før de blev sendt ud af Edens have.

Da Adam og Eva ikke ville leve som Gud havde befalet, kom Gud med en profeti, som skulle omfatte den vigtigste hændelse i verdenshistorien. I Første Mosebog 3:15 bliver evangeliet forkyndt for første gang.

Bibelkommentarerne siger enslydende, at dette vers handler om forholdet mellem slangen, som et billede på djævelen, kvinden som et billede på Guds folk og kvindens afkom, som er Jesus. Jesus får hælen knust, men senere knuser han slangens – djævelens – hoved. Allerede her siger Gud, at Jesus vil komme til at lide, men at Jesus senere vil straffe djævelen, som er ophavet til oprør og synd mod Gud. Evangeliets budskab blev forkyndt i Edens have, men det er først når vi ser tilbage på historien, at vi kan forstå symbolikken i dette bibelsted.

Skabelsesberetningen afsluttes med et højdepunkt i Første

Mosebog 2:1–2, hvor Gud velsigner og helliggør den syvende dag i ugen, da han hvilede fra sine skabergerninger. Det er interessant, at de første seks dage i skabelsesberetningen havde en afslutning, men ikke den syvende dag. Gud gav forordningen med hvile en dag om ugen for menneskets bedste. Jesus siger, at sabbatten blev lavet for menneskets skyld og ikke omvendt. (Markus evangeliet 2:27).

Hviledagen var en gave fra Gud, da han ikke ønskede, at menneskene skulle blive udbrændte. Alle trænger til hvile af og til. Gud forbandede jorden som straf for Adams synd (Første Mosebog 3:17), hvorefter mennesket måtte slide for føden. Hviledagen hjælper mennesket i denne situation.

Desuden minder sabbatsdagen os om, at menneskeheden ikke er eneheriker over skaberværket. Hele skaberværket bliver hver syvende dag mindet om, at det er Gud som er skaberen, og at alt er underlagt ham. Det er i dette forhold til ham, at vi har vores identitet. Mennesket forstår ikke dets egen identitet i forbindelse med hvem det er og hvad det er, uden at det forstår dets forhold til Gud. Hviledagen er en ugentlig påmindelse om vor identitet. Det

Kvinden så, at træet var godt at spise af... og hun tog af frugten og spiste. Hun gav den også til sin mand, der var hos hende, og han spiste. (Første Mosebog 3:6).

dvs. Jesu herredømme. På den måde kan vi finde hvile i ham, fordi vi stoler på, at han både vil og kan hjælpe os. Sabbatten er en ugentlig påmindelse om, at vi skal lægge vore problemer i Guds hænder og hvile i Kristus, efter at vi har gjort det som er muligt for at løse problemerne. På den måde kan man sige, at Kristus er vor sabbat. At tro på Gud er at hvile i hans kærlighed og omsorg.

Sabbatten peger tillige ind i fremtiden. (Hebræerbrevet 4:1–11), hvor vores hvile i Kristus i dag er et forbillede på at være i Guds evige rige, som aldrig ender. Den første hviledag blev ikke afsluttet, og det vil vor evige tilværelse sammen med Gud heller ikke blive. □

er også interessant, at sabbatsbudet nævner, at mennesket skal arbejde de andre seks dage. Gud ønskede ikke, at mennesket skulle henslæbe sig formålsløst gennem livet. Han ønskede, at mennesket skulle arbejde og råde over hele det utroligt fantastiske skaberværk, som han havde lagt til rette. Der er meget vi kan lære gennem arbejde. Vi skal være forvaltere af skaberværket. Men en dag om ugen skal forvalteren hvile fra sit arbejde og tilbringe tid sammen med sin herre.

Ligesom resten af loven, peger hviledagen frem mod Kristus. Det vigtige for os under Den Nye Pagt er, at vi tager Jesu åg på os (Matthæusevangeliet 11:28–29),

Han [Gud] jog mennesket ud, og øst for Edens have anbragte han keruberne og det lynende flammesværd til at vogte vejen til livets træ (Første Mosebog 3:24).

Abraham levede sammen med Gud

GUD KALDTE ABRAHAM, OG det står skrevet at han adlød Gud. Men det var ikke let for ham at leve sammen med Gud, når Gud udsatte sit løfte til ham om, at han skulle få en søn og mange efterkommere.

Abraham måtte vente i 24 år før han fik den søn, Isak, som Gud havde lovet. Han måtte lære at have tålmodighed, og han måtte lære at acceptere Guds timeplan og vente til hans tid var inde. Men det var ikke så let. I Første Mosebog 15:1-6 læser vi om, at Abraham klager til Gud fordi, han ikke indfrier sit løfte. Abraham var meget direkte og ærlig overfor Gud. Men Gud tåler det. Gud kan også være brutalt ærlig overfor os til tider. Abraham kunne sikkert ikke forstå, hvorfor Gud ikke

havde indfriet sit løfte. Det må have været uforståeligt for både Abraham og Sara, at han ventede med at indfri løftet, da de begge var gamle.

Gud lovede Abraham en søn, da Abraham var 75 år gammel, og han måtte vente til han var 99 år, før Isak blev født. Men Abrahams indstilling var, at han troede på Gud, til trods for at han ikke forstod ham. Efter at Abraham havde klaget til Gud, fordi han ikke havde opfyldt sit løfte, ser vi i Første Mosebog kapitel 15, at Gud tog Abraham ud for at vise ham stjernehimmelen. Abraham gik ud og så Guds store værk og skønnede, at for Gud var intet umuligt. Og Abraham troede Herren, og Han regnede ham det til retfærdighed (vers 6). Skal vi leve sammen med Gud, må vi erkende, at vi ikke altid forstår ham, men vi tror på ham alligevel, ligesom Abraham gjorde.

I eftertiden kan vi se, at Abraham fik denne vanskelige prøvelse for at vise os, hvad tro er. Kristendommen handler om at tro på Gud, også når vi ikke forstår, hvad han gør og ikke gør. Abraham var et eksempel for os. Han lærte noget af sin prøvelse, og det samme kan vi gennem hans historie. Måske andre kan lære hvad tro er, når de ser hvordan du takler dine vanskeligheder? □

Jobs erfaring

Job krævede retfærdighed fra Gud. Han kunne acceptere det som var sket i hans liv, hvis det var hans egen fejl. Hans venner hævdede, at det måtte være hans egen fejl, siden Gud havde straffet ham. Gud var retfærdig og ville ikke straffe en som var uskyldig.

JOB PÅ SIN SIDE KRÆVEDE, AT GUD skulle vise ham hvilken synd han havde begået, som kunne gøre ham fortjent til denne straf. Han var stærkt kritisk overfor Gud. Men Gud kan godt tåle at høre vore frustrationer. Job og hans venner forstod ikke, hvorfor Gud havde udsat ham for den hårde behandling. Gud siger selv i Jobs Bog 2:3, at Job var en retskaffen mand, og det var ikke Jobs synd, som var årsagen til, at Gud handlede mod ham, som han gjorde. Gud havde helt andre grunde, som er forklaret i et andet hæfte om Job i *Livets Kilde* hæfteserien.

Det som blev resultatet var, at Job kom nærmere til Gud gennem denne prøvelse. Han forstod bedre, hvad det betød at leve sammen med Gud, og at man

nogle gange bare må være tålmodig, fordi der sker ting i livet, som vi ikke kan forstå.

Vi lever ikke i Guds dimension, hvorfor vi ikke altid kan forstå ham. Også i dag kan det være en vanskelig opgave at leve sammen med Gud, da vi ikke kan vide, hvorfor han handler som han gør. Derfor er det sådan at vi tror på Gud i dag til trods for, at vi ikke altid forstår ham. Dette var netop Jobs og Abrahams erkendelse. Kristendommen handler ikke først og fremmest om at forstå Gud, men om at tro på ham. □

Job får besøg af sine tre venner

Israel levede sammen med Gud

Gud tilbød Israels folk at være deres konge, så de kunne leve som et mønsterfolk for alle andre folkeslag. Gud valgte ikke Israel, fordi det var et stort folk. Det var et lille folk, der levede som slaver i Ægypten. Men han valgte Israel, fordi han var trofast mod sine løfter til Abraham og hans efterkommere.

DET AT LEVE SAMMEN MED Gud er ensbetydende med hellighed. At noget var helligt betød, at det blev udskilt til et bestemt formål. Israel var et helligt folk og blev skilt ud fra de andre folkeslag for at leve sammen med Gud som eksempel for alle verdens folkeslag. Jerusalem var en hellig by, og templet var en hellig bygning, fordi det skulle repræsentere Guds bolig. Gud var konge over Israel, og dette var stedet, hvor han havde fællesskab med sit folk.

Bibelen er gennemsyret af Guds ønske om at bo med sit folk. Guds bolig i Den Gamle Pagt var først Åbenbaringsteltet (se side 18) og senere templet (se side 16). De var delt i to rum »Det Hellige« og

»Det Allerhelligste«. Disse to rum blev adskilt med et forhæng. Det var dette forhæng, som revnede fra top til bund, da Jesus døde.

Templet havde en række møbler, som har en interessant symbolik. Først var det den berømte syvarmede lysestage, som præsterne skulle sørge for lyste både dag og nat i templet. Der brændte altid lys i templet. Lige ved lysestagen var der et røgelsesalter og et bord med 12 brød, et for hver af Israels 12 stammer. Brødene blev skiftet ud en gang om ugen, men der stod altid brød på bordet. De blev kaldt »skuebrød«, eller direkte oversat »brødet for Guds åsyn«. Det var

ved templet at Israel viste sig for Herrens åsyn, og hvor Gud var sammen med sit folk og viste sin herlighed. I det inderste rum i templet, »Det Allerhelligste«, stod kun arken, en slags kiste, som indeholdt en krukke med manna, stentavlerne med de ti bud og

Arons stav, som var blevet til en slange foran Ægyptens kong Farao. Arken symboliserede Guds trone, og låget på arken, som var af rent guld, blev kaldt nådestolen. Dette siger noget om, hvilken holdning Gud havde til Israel under Den Gamle Pagt. Udenfor Åbenbaringsteltet og templet stod brændoffer alteret, hvor ilden skulle brænde dag og nat. Vi skal komme tilbage til den symbolske betydning af disse ting senere i hæftet.

Hele Israel oplevede, at Gud levede med dem i de fyrre år, de vandrede i ørkenen frem til det lovede land. Gud ledte folket i ørkenen med en sky over Åbenbaringsteltet, som viste vejen om dagen. Hvis skyen ikke løftede sig fra Åbenbaringsteltet, forblev Israel i lejren. Men når skyen bevægede sig, var den vejviser for dem gennem ørkenen. Om natten var der en ild i den for øjnene af hele Israels hus for at lyse for dem og beskytte dem på

hele deres vandring fra sted til sted (Anden Mosebog 40:34–38).

Gud gav Israel Moseloven som retningslinje for, hvordan de skulle leve. Denne lov skilte også Israel fra andre folkeslag. Den var hellig (Romerbrevet 7:12) og var en velsignelse for dem i og med, at Gud velsignede dem, når de holdt den. Loven var grundlaget i Den Gamle Pagt, som var en fysisk pagt med Israel. Gud lovede at velsigne dem med fysiske velsignelser i dette liv, hvis de holdt sig til loven. En hviledag en gang om ugen var en velsignelse fra Gud. Mad reglerne var gode for helbredet. Men loven definerede også, hvad der var synd under Den Gamle Pagt og dannede grundlaget for at afsige dom under denne pagt.

Den Gamle Pagt var en frihedspagt for Israel. De blev et frit folk, da Gud førte dem ud af Ægypten og indgik denne pagt med dem. Det var en glædespagt, som Gud gav til sit folk. Men Den Gamle Pagt var begrænset. Selvom man holdt loven, var det ikke ensbetydende med løfte om evigt liv. Derfor var der behov for en ny pagt. Ifølge Hebræerbrevet 8:6 er Den Nye Pagt baseret på bedre løfter end den gamle, blandt andet løftet om tilgivelse af synd ved Kristi soningsoffer og løftet om evigt liv. □

At leve sammen med Gud i dag

I dag lever vi under Den Nye Pagt sammen med Gud, og dette er anderledes end under Den Gamle Pagt. Allerede under Den Gamle Pagt blev det forudsagt, at Gud ville oprette en ny og anderledes pagt senere (Jeremias' Bog 31:31–32).

HVIS VI SER TILBAGE PÅ DEN Gamle Pagt, ser vi flere forskelle. Guds bolig er ikke længere en bygning, men den enkelte troende, som har Helligånden (1. Korintherbrev 6:19), og dermed også den kristne forsamling. Det er der Gud er til stede. Dette er grunden til, at forhængen i templet revnede, da Jesus døde. Det var ikke blot ypperstepræsten, som kunne komme frem for Guds åsyn en gang om året, på soningsdagen. Nu er vejen åben til Guds trone for alle troende ved Jesu Kristi offer.

Paulus siger i 1. Korintherbrev 6:19: »Ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud?«

Gud bor i dem, som tror på ham og viser dette i dåben, som symboliserer, at man fralægger sig sit gamle jeg og står op igen som et nyt menneske. Den oprindelige form for dåb var nedsænkning i vand, som det græske ord »baptisma« betyder. Denne handling er en signering af vores kontrakt, Den Nye Pagt, som vi nu har med Gud. Når vi går ned i vandgraven, fralægger vi os den gamle Adam og står op af vandet som et symbol på opstandelsen som et nyt menneske. Vi accepterer Guds tilgivelse, får løfte om Helligånden, og vi lover at leve et nyt liv til hans ære.

Det, at de kristne er Guds tempel betyder, at de står foran Guds åsyn hele tiden, dag og nat.

Ikke som i Den Gamle Pagt, hvor man måtte gå til Åbenbarings-teltet eller senere til templet og symbolsk stå foran Guds åsyn ved hjælp af det levitiske præsteskabshandlinger. Nu står vi foran Guds åsyn, og kan ikke flygte fra det. Vort forhold til Gud er mere ligesom Adams, Evas, Abrahams og Jobs forhold til ham, et personligt forhold, hvor vi kan snakke direkte til Gud uden mellemmand, sådan som det var under Den Gamle Pagt. Der er ikke noget tidspunkt i døgnet, hvor en kristen er adskilt fra Gud. Der er ikke noget tidspunkt i vort liv, hvor vi kan gøre noget i det skjulte, uden at Gud er til stede. Dette er en konsekvens af, at Gud bor i os ved Helligånden.

Alt hvad vi gør, siger og tænker, gør vi i Guds nærvær. Gud er altid med os. Hele vort liv er helligt, fordi Gud bor i kristne mennesker, som skiller sig ud fra

andre; ikke fordi de er bedre end andre, eller fordi de fortjener Guds kærlighed, men fordi de er Guds børn. De kristne skal være verdens lys, dvs. eksempler for andre. Og på samme måde som lyset i lystestagen i templet altid skulle brænde, således skal kristne både dag og nat være eksempler på Guds levestandard.

Vi lever sammen med Gud ved bøn. Bønnen er ikke en lang liste af opgaver, som vi ønsker at Gud skal gøre for os. Det er tilbedelse og fællesskab med ham. I Johannes' Åbenbaring sammenligner forfatteren vore bønner med røgelsen fra røgelsesalteret, som er Gud til velbehag (Johannes' Åbenbaring 5:8; 8:3–4). Det giver ham velbehag, at vi lever sammen med ham.

Den Gamle Pagt var en frihedspagt, og det er Den Nye Pagt også. Under Den Gamle Pagt blev Israel befriet fra Egypten og underlagt Gud som Israels konge. I Den Nye Pagt er vi fri fra syndens indflydelse, når vi er underlagt Guds herredømme. Den kristne frihed er ikke frihed ved lov, men frihed fra syndens straf. Der er ingen konflikt mellem frihed og lov, frihed er defineret i lov. Men hvad slags lov gælder i Den Nye Pagt? Studerer vi bjergprædikenen ser vi, at Jesus hæver standarden, hvorefter man

Ordet «godhed» i Galaterbrevet 5:22 beskriver Guds moralske fuldkommenhed og hellige retfærdighed

skal leve under Den Nye Pagt i forhold til Den Gamle Pagt. Jesus uddyber og giver eksempler på sider af Guds evige lov, som Gud altid har

levet efter og som er loven i Den Nye Pagt. Denne lov er skrevet i vore hjerter i dag, ikke på stentavler.

Hvordan bliver loven skrevet i vore hjerter (Jeremias' Bog 31:33 og Hebræerbrevet 10:16)? Efter den hebræiske tankegang var hjertet sædet for tankevirkksomhed og følelsesliv. På samme måde som loven i Den Gamle Pagt lå i arken, så er Guds lov i Den Nye Pagt skrevet i vore hjerter ved Helligånden. Galaterbrevet 5:22 omhandler frugterne eller virkningerne af, at man har Helligånden. En egenskab, som vi kan få ved Helligånden er »godhed«. Dette ord beskriver Guds moralske fuldkommenhed og hellige retfærdighed (se hæftet Jesu personlighed). Denne egenskab har både en mild og en streng side, dvs. at Gud kan vise tilgivelse, men også straffe. Det er Guds moralske fuldkommenhed, som er loven i Den Nye Pagt, og som skrives i vore hjerter og sind. I Den Gamle Pagt var de ti bud skrevet på to stentavler. Loven

var udvortes mennesket og handlede meget om ydre handlinger. I Den Nye Pagt er loven hævet op på et højere niveau og omhandler det indre menneske, såsom vore motiver og tanker.

Den lov som er skrevet i vore hjerter i Den Nye Pagt er netop Guds godhed, som indeholder Guds moralske værdier. Dette er Guds evige lov, som kan sammenfattes i et ord: kærlighed. Gud er kærlighed (Første Johannesbrev 4:8). Men da er det vigtigt, at man forstår, hvad Bibelen mener med »kærlighed«, hvilket vi har forsøgt at forklare i to hæfter i *Livets Kilde*-serien. Kærlighed er ikke svaghed, men er stærk som en diamant. □

I listen over Helligåndens frugter (Galaterbrevet 5:22) er der tre ord, som delvis overlapper hverandre, nemlig de tre græske ord som oversættes med godhed, mildhed og sagtmodighed.

Agathosyne beskriver Guds moralske fuldkommenhed og hellige retfærdighed.

Chrestotes beskriver ikke Guds moralske side, men hans milde sindelag.

Prautes forener, på en harmonisk måde, styrke og mildhed – mild styrke og stærk mildhed.

At leve sammen med Gud i tusindårsriget

I DET GAMLE TESTAMENTE er der mange profetier om et fredens rige, som en Messias, en mægtig leder, ville indføre. Jøderne på Jesu tid kunne ikke forstå, at Jesus var Messias, for de forstod ikke, at han ville komme to gange, den første gang som tjener, netop for at vise, hvordan vi skal leve vort liv, og den anden gang som kongernes konge.

Der er flere fortolkninger af rækkefølgen af, hvad der kommer til at ske i forbindelse med Jesu

genkomst. Men en kronologisk forståelse af kapitel 20 i Johannes' Åbenbaring antyder, at Jesus vil styre verden sammen med de frelste i tusind år og indføre det fredsrige, som beskrives i Det Gamle Testamente. Kun de som har en ægte og tjenende holdning for at hjælpe andre, vil Gud give magt og myndighed ved Jesu genkomst.

Navnet »tusindårsriget« stammer fra Johannes' Åbenbaring 20:4, hvor det står at Jesus vil styre i 1000 år. I kapitel 5 vers 10 står skrevet, at fredsriget skal være på jorden. Om det bliver nøjagtig tusind år er omstridt, da det meste i Johannes' Åbenbaring er beskrevet i billeder og metaforer. Uanset bliver det en lang periode.

Men hvorfor dette mellem spil med et fredsrige på jorden? Hvorfor virker Guds plan ikke direkte til dommens dag? Det er der sikkert mange grunde til. En grund kan være, at Gud vil vise, at hans veje virkelig skaber den fred og glæde, som menneskeheden har søgt efter, men som vor historie viser, at vi ikke har fundet. Vi har brug for Guds hjælp for at finde fred og glæde. Tusindårsriget er Guds svar på, hvordan vi kan have fred på jorden. En anden grund til tusindårsriget er, at milliarder af

*Model af
Herodes'
tempel i
Jerusalem*

Foto med
tilladelse fra
www.HolyLand
Photos.org

mennesker, i forbindelse med dommens dag, vil få brug for mad og bolig i forbindelse med dommen. De som i dommens opstandelse får kendskab til Guds plan for menneskeheden og tilbud om tilgivelse og frelse for første gang, skal have tid til at bestemme sig og leve nogle år for at vise, at de mener det alvorligt. Vi har ikke plads i dette hæfte til at gå nærmere ind på dette emne. Emnet vil blive behandlet i vores næste hæfte på dansk, *Hvad sker der efter døden?* og i specialudgaven *Det gode sejrer*. Det sidstenævnte er en gennemgang af Johannes' Åbenbaring, og er allerede udgivet på norsk (se hæftets bagside).

Det er netop hvordan vi lever vort liv som viser, om vi er trofaste mod vor tro eller ej. Dette er

årsagen til, at Gud er interesseret i, hvordan vi lever vort nuværende liv. Det er enten beviset for vor tro eller det modsatte, at vor tro blot er ord og ikke indebærer nogen realiteter i vort liv.

Det er vanskeligt at sige så meget om, hvordan vi skal leve sammen med Gud i tusindårsriget, bortset fra at Gud vil tage aktiv del i styringen af fredsriget. Der er profetier i Det Gamle Testamente, som beskriver en tempelbygning i Jerusalem under denne periode, måske netop for at vise, at Gud bor blandt sit folk under fredsriget. I Bibelen beskrives fredsriget med ord og symboler, som man kendte til under Den Gamle Pagt, og derfor strides de lærde, om det er billeder eller realiteter som beskrives. □

At leve sammen med Gud i evigheden

Johannes' Åbenbaring kapitel 21 og 22 giver os et lille indblik i, hvordan det vil blive at leve sammen med Gud i evigheden. Disse vers er opfyldelsen af en række profetier i Det Gamle Testamente.

KAPITEL 21 ÅBNER MED, AT Gud skaber noget nyt, »en ny himmel og en ny jord«. Det første skaberværk er fjernet og er borte. Det samme gælder de mennesker, som ikke ønsker at leve sammen med Gud, de har oplevet den evige død, den anden død.

Derefter prøver Johannes i et syn at fortælle om det ny Jerusalem med en ubeskrivelig pragt. I vers 3: »Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk...« Som vi har set, er dette et gennemgående tema i hele Bibelen, at Gud ønsker at bo sammen med sit folk, dem som

ønsker at bo sammen med ham. Det er interessant, at det græske ord som er brugt i vers 3, »at bo« egentlig betyder »at telte«. Guds tabernakel, der hvor Gud boede sammen med Israel under deres vandring i ørkenen i 40 år, var et telt, sammenkomstens telt. Det var der Moses og Gud mødtes, og det var der Guds herlighed viste sig. I det evige skal han leve og vise sin herlighed ikke blot til Moses og Israel, men til alle folkeslag. Det at Gud ønsker at bo sammen med sit folk er omtalt flere steder i Bibelen bl.a. Tredje Mosebog 26:11–12, og Ezekiels Bog 37:27. I Johannes' Åbenbaring 21:4 siger Gud, at det er slut med lidelse og sorg i det ny

Jerusalem. Tanken om evig pine i helvede er umulig set i lyset af dette vers. I samme vers understreges det også, at alt det som tilhører denne verden som ikke er med i den nye himmel og nye jord, er borte. Det gælder også de mennesker, som ikke ønskede at tage imod Guds gave om evigt liv.

I vers 21:7 siger Gud, at han tilbyder frelse til dem der sejrer, dvs. dem som i deres liv har vist, at de ønsker at leve sammen med ham. De som ønsker det, vil »arve alle ting«, ikke som en belønning, men som en gave, en arv Gud vil give os, fordi de kristne er Guds adopterede børn.

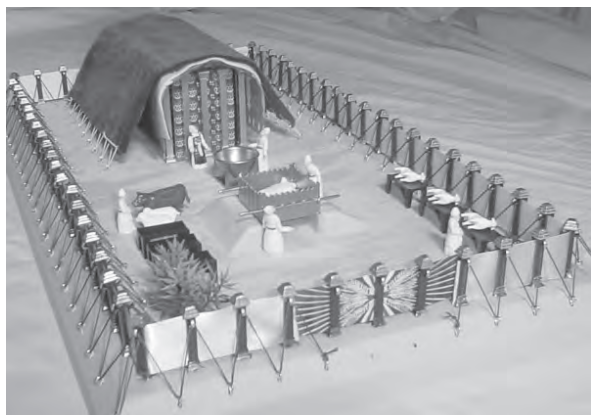
Johannes forsøger at beskrive det ny Jerusalems pragt i billeder. Bymurens tolv grundsten var prydet med alle slags ædelsten. Gaderne er beskrevet som lavet af guld, og portene som store perler. Vort sprog mangler ord til at

beskrive Guds herlighed. Vi mangler ord til at beskrive Guds åndelige dimension. Johannes gør alligevel er forsøg på det.

Hvis man skal tage størrelsen på byen bogstavelig, er den 2400 km i længde, bredde og højde. Det ny Jerusalem er som en pragtfuld kubus eller terning, som funkler i ædelsten og guld og Guds herlighed oplyser den, og Lammet er dens lys. Da Johannes skrev dette var kubusen symbolet på en fuldkommen struktur eller form.

Det er interessant at rummet »Det Allerhelligste« i tabernaklet og senere i templet var udformet som en kubus, hvor længden, bredden og højden var ens. En fuldkommen form er et billede på det sted, hvor Gud bor.

Beskrivelsen af det ny Jerusalem er et billede af den fuldkomne tilværelse. Vi har set, at »tempel«-symbolet, der hvor Gud bor, er blevet udviklet gennem Bibelen. Det var først en bygning, derefter de kristne i Den Nye Pagt, men i Johannes' Åbenbaring 21:22 skriver forfatteren, at

Guds tabernakel, hvor Gud boede sammen med Israel under deres vandring i 40 år, var et telt, sammenkomstens telt.

der ikke er noget tempel i det ny Jerusalem.

I Den Gamle Pagt var templet det sted hvor præsten, for at tjene Gud, til stadighed skulle holde ilden brændende på alteret (Tredje Mosebog 6:6), holde lysene i den syvarmede lysestage brændende dag og nat og tænde røgelse til Guds velbehag. I Den Nye Pagt er alle kristne med Guds Helligånd hans bolig. De giver deres liv som et levende offer (Romerbrevet 12:1). Dette er vor gudstjeneste, og vore bønner er røgelse til Guds behag. I det evige liv deler Gud og hans folk samme bolig. Det ny Jerusalem bliver Guds bolig, Guds tempel. Tanken om templet, der hvor Guds åsyn og herlighed viser sig, udvikler sig gennem Bibelens beretning.

I det ny Jerusalem er der kun lys og ikke mørke, da Gud er byens lys. På samme måde som der altid var lys i tabernaklet, det sted hvor Guds åsyn er, sådan er det også i det ny Jerusalem. Der hvor Gud er, er der altid lys. Gud omtales som lys (Første Johannesbrev 1:5). Der er ikke mørke, der hvor Gud er. Der er ingen hemmeligheder, skjulte motiver, skjulte agendaer eller oprør. Der er fred og glæde der hvor Gud er til stede.

Intet urent skal komme ind i byen, da der ikke findes noget

urent i den nye himmel og på den nye jord. Men der er hele Guds folk velkomment, ikke blot Israel, de første af Guds folk. Også omvendte fra alle folkeslag vil kunne komme ind i byen, Guds tempel.

I Johannes' Åbenbaring kapitel 22 er vi kommet ind i selve byen, og vi lægger umiddelbart mærke til noget, vi genkender, nemlig en elv som løber tværs igennem byen. På begge sider af elven står livets træ, hvilket minder os om Edens have. Forbandelsen fra Edens have er forbi. Der er ingen barrierer mellem Gud og menneskeheden mere. Synden er sonet og fjernet. Det ny Jerusalem beskrives ligesom Edens have som et sted, hvor Gud er sammen med sin skabning. Ringen er sluttet.

Bibelens beretning er en fortælling om menneskeheden, som ville gå sine egne veje for at finde lykke, fred og glæde. Efter en lang rejse gennem lidelse og nød, som begyndte med at menneskene spiste af kundskabens træ, er de kommet til erkendelsen af, at fred, glæde og kærlighed tilhører Gud, og at de har brug for Guds hjælp for at opnå disse ting. Menneskene har endelig forstået deres identitet, nemlig at de er et billede af Gud. Det er gennem dette forhold med Gud, at vi kan forstå hvem og hvad vi er, og hvordan vi skal leve. →

Gud er altid til stede i det ny Jerusalem, hvorfor der altid vil være lys. Vi vil derfor altid være sammen med ham og »tjene« ham, som det står skrevet i Johannes' Åbenbaring 22:3. Ordet tjene kan også indebære at lovprise eller tilbede ham.

I næste vers står det, at vi skal »se hans ansigt«. At se nogens ansigt er ensbetydende med nærhed. Man må være nær en person for at se dennes ansigt. Dette indebærer, at vi skal være nær Gud. Vi bliver mindet om velsignelsen i Fjerde Mosebog 6:24–26, hvor det at være i Guds åsyn er en del af velsignelsen. Det er en velsignelse at stå foran Guds ansigt.

I Johannes' Åbenbaring 22:4 står det ligeledes, at de skal bære hans navn på deres pande. I hebræisk tankegang er navnet ikke blot et mærkat, men en beskrivelse af personens karakter eller vigtige egenskaber. Når vi får dette navn på vores pande, har det bl.a. to betydninger. For det første at vi er hans, vi er mærket med hans stempel. Og for det andet at vi skal have de samme karakteregenskaber som navnet beskriver. Med andre ord, vi skal endelig være Guds billede, hans repræsentanter, hans børn.

Gud ønsker at leve sammen med dig. Han tilbyder dig

tilgivelse, kærlighed, fred, glæde og evigt liv. Han ønsker at give dig udfordringer, og at du skal lære at glæde dig over livet, som han har givet dig sammen med ham. De første mennesker ville gå deres egne veje, og de spiste af kundskabens træ. Vi har set konsekvenserne af dette valg. Hvilken vej vil du gå? Dette liv er blot en brøkdelen af vor totale eksistens.

Dette liv er en forskole set i forhold til det evige liv, som Gud ønsker at give os. Det vigtigste i dette liv er faktisk *at lære at leve, at glæde sig over livet, at have kontrol over sig selv under Jesu herredømme*. Eller som Matthæus siger det, at tage Jesu åg på os. Hvis vi gør det, vil vi opleve paradisiske forhold i det evige, som kan sammenlignes med Edens have før der fandtes synd. Vi vil opleve at tilbede Gud sammen med millioner af andre frelste og milliarder af engle, og i samlet kor synge en sang, der lovpriser vor Skaber, Herre og Frelser, og vi vil sige:

»Ham, der sidder på tronen, og Lammet, være pris og ære og lov og magt i evighedernes evigheder« (Johannes' Åbenbaring 5:13). Da vil vort liv virkelig begynde, og vi vil forstå, at dette liv blot var en forskole. □

Adresseændringer bedes meddelt til:

Livets Kilde, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33,
SE-270 35 Blentarp, Sverige
Fax: 0046 - (0)46 800 57

Redaktionens adresse:

Livets Kilde, Postboks 89 Holmlia, NO-1201 Oslo
www.gvks.org

Andre adresser i Norden:

Danmark: *Livets Kilde Hæfteserie*,
P.O. Box 714, DK-4000 Roskilde

Finland: *Livets Kilde*, Box 603, FI-00101 Helsingfors

Sverige: *Livets Kilde*, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33,
SE-270 35 Blentarp, Sverige (produktion)

Vi kan kontaktes på telefon:

Danmark: +45 - 22 67 70 96
Norge: +47 - 64 87 74 48
Sverige: +46 - (0)31-28 59 57

Støtte til udgivelse af *Livets Kilde hæfteserie*

Abonnementet på *Livets Kilde hæfter* er gratis. Vi har for tiden ca. 1400 læsere og uden støtte fra vore læsere havde det ikke været muligt for os at udgive hæfterne. Vi vil gerne udtrykke vor dybeste taknemmelighed over for alle der støtter *Livets Kilde hæfter*! Arbejdet med at lave hæfterne sker med frivillig indsats. Men trykning af hæfterne og porto må betales. De som ønsker at støtte udgivelsen af hæfterne så vi kan fortsætte denne tjeneste og måske endda sende hæfter til endnu flere abonnenter, kan sende en gave til én af nedenstående konti. I Danmark er alle bidrag over 500 kr. fradragsberettiget. Yderlige informationer fås ved at skrive e-mail til Danmark@gvks.org eller til postadressen P.O. Box 714, 4000-Roskilde.

Danmark: 9570 12457278

Finland: 800014-1952461

Norge: 7082 0512624

Sverige: 98 07 30-6

Forfatter til dette hæfte: Carl Fredrik Aas
Norsk originaltitel: *Å leve sammen med Gud*
Oversætter: Marie Laursen